



ואני ענית לי: אני עוד ילדה קטנה. אני לא גבר שיכול להחליט. תעורר לי אתם.

השופט החליט לשלוח אותי לכלא נווה תירצה לארבעה חודשים. הוא אמר שזה המקום היחיד שהמישפחה שלי לא תוכל להגיע לשם כדי לפגוע בי. וביתניים יחליטו על פיתרון אחר."

לישון בניידת



דוקא בכלאי הנשים הגיעה עיידה אל המנוחה הומנית.

בכלא נורא נהנית. סוף־סוף הייתי בטוחה מהמישפחה. חוץ מזה הייתי אה־סירה הכי צעירה בכלא, וכל האסירות פינקו אותי ונתנו לי מה שרציתי. התייחסו אליי כמו לילדה. שם גם הכרתי את כל החברה הטובים. היא צוה־קת.

אחרי ארבעה חודשים הגיע צו בית־המשפט, המורה לשלוח את עיידה למוסדר־נוער בירושלים. המוסד היה יפה. ביליתי שם שנתיים, ובשבילי זה המון.

עיידה השתלבה בחברה וחזרה ללמוד בבית־ספר. רק בלילות לא הייתי מצליחה להירדם. הייתי בוכה, ושואלת את אלוהים: למה זה מגיע לי, למה בגיל כליכך צעיר אני צריכה לסבול ככה, להיות לבד בעולם, ולחיות כל הזמן בפחד מהמישפחה שלי תמצא אותי ותהרוג אותי?

למרות הפחד והסבל, החלו הגעגוגים לביישפחה לצבט כלב.

יש לי אחיות תאומות, הן יותר קטנות ממני. הכי התגעגעתי אליהן. איך שאהבתי אותן... יום אחד לא יכולתי לסבול עוד את הגעגועים. שמתי על הראש פיאה, כדי שלא יכירו אותי, ונסעתי לבית־הספר שלהן. חיכיתי עד שיגמרו ללמוד, ואו־הת־נפלתי עליהן בנשיקות וחיבוקים. שאלתי אותן מה קורה בכפר, והן סיפרו לי שאמא אמרה להן שאני מתה. הן הבטיחו לא לספר לאמא שפגשו אותי, ומאז כל פעם שהייתי מתגעגעת הייתי נוסעת אליהן עם מתנות.

ב־1984 ראיתי אותן בפעם האחרון. נה. מישו מהשכט ראה אותי מדברת איתן, ומאז אני מפחדת לנסוע אליהן. היום אני לא יודעת על המישפחה שלי כלום.

אחרי שנתיים החליטה לעזוב את המוסד. יום אחד רבתי עם אחת הילדות. אחרי הריב תפסתי את עצמי והכניתי שמהמוסד זה בכלל לא הבית שלי. מחרי־מחרי־ימים יכולים להעיק אותי משם. חשבתי שאין לי כלום בעולם. לא מישפחה, לא חברים, כל מה שיש לי זה כמה בגדים. הרגשתי שינאה חזקה על כל העולם. קמתי ועזבתי את המוסד.

מצאתי מודעה בעיתון על טור דנטים המחפשים שותפה תמורת נקיון. כמשך שנה גתתי שם. בנקרים הייתי מטפלת בילד, ומוזה הרווחתי גם קצת כסף.

אחרי שנה הם עזבו את הדיירה, ושוב נשאיתי בלי גג. כשהלכתי לישיבת־הסעד, התייחסו אליי בזלזול. אמרו לי: ילדה, אנחנו לא בית־מלון.

תלכי למישפחה שלך!

לא היה לי מה לעשות והתחלתי להסתובב ברחובות. כדי להעביר את הזמן הייתי עוצרת טרמפים. נסעתי ממקום למקום. ממשלה לכא־שבוע, מחיפה לתל־אביב. סתם, בלי סיבה. בדרך הייתי מבקשת מהנהגים שיתנו לי אוכל, ובלילות הייתי ישנה בנגים ציבוריים. בתחנות אוטובוסים, או שפי־שוט הייתי הולכת לתחנת־מישפחה, ושם היו נותנים לי לישון בניידת.

הפחד מהמישפחה עבר לי. ממה היה לי לפחד? מהמוח? לא היה איכפת לי למות.

עיידה מפסיקה את שטף הדיבור ומרהרת. אני חושבת שכל בחורה אחרת כמצבי היתה יורדת לזנות. במקום הסבל הזה, וההשפלה בלבקש מאנשים אוכל, עוזבים שלוש שעות בלילה ומרוויחים המון. אני הייתי אז ממש חזקה שלא הגעתי לזה. אבל היום אני לא רחוקה מזה. די, נגמר לי הכוח.

היא מספרת שבזמן שהיתה ממתנה לטרמפים, היא היתה מביטה בקינאה בלו־ב־טרמפים. חשבתי איזה כף לחיילים. כל מכונית עוצרת להם, ויש להם תחנות של הוועד למען החייל, מחלקים שם סנדוויצ'ים וסיגריות חינם. נורא רציתי להיות חיילת.

יום אחד, כשחיכתה כרגילה לי־טרמפ שיאסוף אותה לשום־מקום, מצאה שקית, ובתוכה מדים של חיילת.

זו היתה בשבילי המתנה הכי גדולה שיכולה להיות. מייד התלבשתי במדים, וככה המשכתי להסתובב ברחובים. מדי פעם הייתי מכירה חיילים ומבלה איתם כמה לילות. אני מתה על חיילים.

האושר היחסי לא נמשך זמן רב. לילה אחד ישנתי בתחנה מרכזית.



עיידה ברחוב בתל־אביב, השבוע הכל שטיוות. שכחו ממני!

צועקת היו הורגים אותי על־המקום. למולי עמד שם אחי הקטן. הוא לא הבין מה קורה, ואמר לשכנה: עיידה קשורה, בואי תראי אותה, ולקח אותה ביד.

השכנה ראתה אותי נפוחה על הריצפה והתחילה לבכות. היא אמרה לאמא: איך יש לכם לב לעשות דבר כזה? קחו אותה לבית־חולים! אמא ענתה לה באדישות: לא, אין טעם. ממילא היא עומדת למות כל רגע.

השכנה ראתה שאמא לא שומעת לה, או היא הלכה והתקשרה למישפחה. באותו יום הגיעו למאהל עשר ניידות־מישפחה. השוטרים ביקשו מאמא את המפתח לשרשרות, ואבא לא הסכים לתת אותו. חבלך־מישפחה שבר את הברזל, כיסו אותי בסדין ולקחו אותי לבית־חולים סורוקה.

עיידה, שהייתה עד המיקרה ילדה יפהפיה, נראתה עתה נורא. גופה היה מלא כוויות, פניה מצולקות וחחוכות, ושיער הריסים והגבות שלה היה שרוף. היום, מלבד צלקות כוודרות, אין כגופה ובפניה זכר לאותה התעללות.

כשהגעתי לבית־החולים, נכנסו לחדר הרופא ואמר לי: אני לא יודע אם תוכלי לראות שוב. בעניין הצלקות יש לנו בעיה. אי־אפשר לקחת ממך עוד ולהשתיל על הפנים, אין מאיפה. אני גם לא חושב שמישהו יתרום לך עוד. אמרתי לו: אני עדיין מאמינה באלו־הים. אם הוא ירצה, אני אשאר ככה. אני מקווה שהוא יעזור לי. והרופא אמר: עיידה, תאמיני באלוהים חזק. את זקוקה להרבה אמונה.

חודש אחרי האישפוח התחילו



עיידה וחברתה מירי השבוע היא כנסה בלי הילד. היינו בשוק!

לצאת לי שערות מהגבות. כל שיערה הייתה בשבילי חגיגה. הייתי מלטפת אותן בעדינות ובאהבה. נזרת שלא ינשרו לי. מסביב למיטה הייתה שמירה צמודה של שומרים. שראגו שהמישפחה לא תעשה לי כלום.

ארבעה חודשים הייתה מאושפוט בבית־החולים. היא החלימה מהר מה־צפוי, והוגדרה לעידי הרופאים כנס־רפואי. כשיצאה מבית־החולים נדרשה להעדי במישפט שנערך נגד מישפחה על מה שעשו לה.

הגעתי לבית־המישפט עם שיבעה שוטרים. העדתי מאחורי חלון אטום, כדי שלא יוכלו לראות אותי. אבא אמר כמהלך המישפט שאני עשיתי את הכל לעצמי, כשיניסתי להתאבד. הוא אמר לשופט שאני פסיכופאטית, לא נורמא־לית. הוא הביא את כל הכפר שיעיד שאני משוגעת.

אני אמרתי לשופט: אם הם טוענים שאני משוגעת, תשלח אותי להסתכלות. שם יחליטו על זה. עשרה ימים הייתי בנהג, ואו אמר לי הפסיכיאטר: אני מצטער, את סתם לוקחת מקום של מישפחה אחר כשאת כאן. זה לא המקום שלך. חזרתי לשופט, שחילטי לאן לשלוח אותי. הוא אמר לי: מה נעשה איתך למישפחה את לא יכולה לחזור, אם תהיי כמוסד המישפחה שלך תגיע לשם ותתנגס בך. מה אעשה איתך?

מירי חסן, אסירה משוחררת שהיתה עם עיידה בתא אחד וכיום היא מנסה לעזור לה. צוחקת למישמע הדברים ואומרת: כן. ככה המנהלת היתה אומרת תמיד לאסירות שהתלוננו: זה מה שיש, תסדרו עם זה."

שוכב ומלשין

כשהשתחררה שוב מהכלא, הספיקה להיות חודשים אחרים בחוץ. עד שהסיפור חזר על עצמו. היכרתי חייל שהזמין אותי לבית שלו בפתח־תיקווה. בלילה עשינו מה שעשינו, ובבוקר, כשישנתי, הוא חיטט לי בתיק ומצא את תעודת־הזהות האי־מיתית שלי. הוא התקשר מייד למישפחה שלי.

הגיעו חמש ניידות. אלוהים יש מורי בשביל מה צריך חמש ניידות? גם אם היתה באה שוטרת לבר, לא הייתי עושה בעיות.

פיתאום היא פורצת בצחוק מתגלגל: גל: יצא מאניאק, הבחור ההוא — קודם שוכב איתי אחר־כך מלשין... הפעם גור עליה השופט ארבע שנות מאסר.

כשהגעתי לכלא הייתי בהריון. בחודש הרביעי קראו לי לשיחה אצל המנהלת. לא רציתי ללכת, כי שנאתי אותה. זכתי לא לדבר עם מי שאני שונאת. הסוהרות אמרו לי: אם לא תבואי לדבר איתה, נכניס אותך לכיודו. כשראו שאני ממשיכה להתנגד, סגרו את כל האסירות בתאים, כדי שלא יש (המשך בעמוד 27) שני כרם